

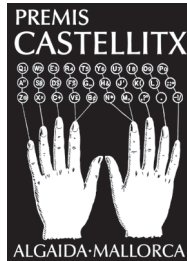
Vicenç Calonge i Gustà

El pregon cànter

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2013

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-2013-P-R-00XX-0078

© del text: Vicenç Calonge i Gustà

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Vicenç Calonge i Gustà

El pregon cànter

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2013

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC-2013-P-R-00XX-0078

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Vicenç Calonge i Gustà (Ciutat de Mallorca, 1954) ha publicat diversos llibres de poesia d'entre els quals destacariem: *De quan les vaques boges no existien o no ens ho deien...* (1999), *Foc i colors del Viure* (2000), *Del Mar que sóc* (2001), *L'Aigua del Temps* (2002), *Cant que s'interroga* (2002), *Molt més que un temple* (2004), *Il·ladriola en cant* (2008), *Nú dins el Pactolos* (2009), *Apassionada veritat* (2010) i *El pregon cànter* (2013). President i fundador del centre cultural Capaltard des de 1991, ha estat també vicepresident a les Illes Balears del centre català del Pen Club (1999-2003). És soci de l'AELC i de l'OCB. Té poemes musicats i enregistrats per Al-Mayurqa i Arnau Estrades. Ha muntat diversos espectacles poeticomusicals: *Homes de combat*, *La poesia de Capaltard* i *Paisatge amb dona*. Ha estat jurat dels premis Cavall Verd de poesia i traducció i del Bernat Vidal i Tomàs. Des dels desset anys ell i la poesia són un sol cos.

El poemari *El pregon cànter*, de Vicenç Calonge i Gustà, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXVII Premi de Poesia dels Premis Castelletx 2013. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

El pregon cànter

El pregon cànter
de clara curvatura,
bella i servil:
el cànter i el cant.

Traducció dels quatre darrers versos
del poema «El cántaro» de José Ángel Valente.

Descobrir el vers en la sublimació.
En la paraula descambuixar.
Cim de cabells que s'entreguen.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Sempre preguntes.
I les respostes nuesa d'arbres que res demanen.

EL PREGON CÀNTER

Veus que engalanen la vida.
Cançons de bressol: embadaliment de cànter.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Les algues del creure cremen sota el fosc.

EL PREGON CÀNTER

L'amor se'n va.
La mort ja ve.
Sona en el piano un do que buida.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Les idees volen endinsar-se a la nostra metàfora.

EL PREGON CÀNTER

Cal aprendre el jeroglífic del vol i la petjada.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

A la veritat s'hi arriba com qui entra al mar amb ulls clucs.

EL PREGON CÀNTER

De Gepetto les mans i l'enginy
Per regalar-vos inquietuds
Per obrir clarianes
Per ser en el donar
Per fer-vos entrar a la glòria.
Per què em parlau de posar la galta?

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Canals cabalosos per on circula l'allucinat
cap a una Julieta sense Romeu
cap a una dècima en suïcidi.

EL PREGON CÀNTER

S'acosta el fill petit i adolescent.
Contesta com una fera.
Abraça com un ós de peluix.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Els claroscurs abunden.
Cada il·luminació és un interrogant.
La Lune ets une déesse et le pied ets l'enfer.

EL PREGON CÀNTER

Ser la brusa que deixa en la brisa un tremolor.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

A la tardor del llamp el passat és ingent,
el present inestable, el futur un llençol.

EL PREGON CÀNTER

Anhel progressar en l'alquímia del mot,
en el calidoscopi del Jordà,
a les aigües de l'àguila.
Sóc plàncton de veritats i dubtes.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

El poeta provoca la fosca.

EL PREGON CÀNTER

Oasi de creus, guirigall de freds, bramuls d'Oceà?
Cal l'ombra per purificar la pols que viatja.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Núvol generador de tanys.
Sense estridències ser vèrtebra.
La Gola s'alimenta de les llavors de l'edat perduda.

EL PREGON CÀNTER

El camí llaura la veu.
El bes vol ser llegit.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Ser silenci que no pot madurar més.
Reencarnar-se una i altra vegada.
Treballar el miratge.

EL PREGON CÀNTER

Em vols al teu joc de camises negres i calaveres.
No hi ha ascensor i em fas davallar massa.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

L'alegria no viu ni a la planta baixa ni al gratacel de Burj Dubai
sinó en el Sol i l'Aigua de cada dia amb la complicitat del vent
i la sinuositat de la tristor.

EL PREGON CÀNTER

Era vulgar el capvespre. Incipient ombra d'aixella. Cleopatra i Marc Antoni besant-se entre vianants, escates, cans que s'afuen.

De color negre la Moixa besava el Moix tigrat entre sorolls de vaixells, ulls d'ambrosia i eunucs que cantaven.

No vull canviar la vida pel paradís.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Com una oliva punxada per la meitat, paraules en ham i traïdoria,
així rodolam com també ho feu *Gaius Iulius Caesar*.
Però no portam ni corona de llorer ni toga vermella ni ceptre d'or
ni sobre les espatlles un imperi com Roma.
Cada hom de nosaltres està sota l'amenaça del Gran Polze.

EL PREGON CÀNTER

Quan podré dirigir-me amb majestuosos cavalls blancs com els de
Judah Ben-Hur cap al déu de l'Adéu?

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Parlem de coses incomprensibles com el vol i la caiguda d'Ícar.
El vol de la bellesa que associam a la joventut,
a les ales esteses amb horitzó inabastable i sense fi
devorant espais de claredats innombrables
que sols toquen de peus a terra quan hi ha la necessitat de l'impuls.
Perquè la pràctica i l'ambició sols mana domassos argentats,
escales de marbre de Carrara, copes de cristall de Bohèmia
i palauets de Sant Feliu o vestits d'Armani. La caiguda, la caiguda.

EL PREGON CÀNTER

Els anys del Colosseu, de Luperca amamentant Ròmul i Rem, de les catacumbes de Sant Calixte, dels museus de Florència, de la Porta del Paradís, de la Plaça Narvona, de la Fontana de Trevi, de la Plaça de Sant Pere, del David, de la Capella Sixtina, de la Pietat de Miquel Àngel, no tornaran dels dies de la consciència.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Confondre la nit i el dia, el conte de la pluja que no banya, dir la veritat més crua, la sang, l'existència de l'ànima. I que plogui i que plogui fins que trenqui els miralls.

EL PREGON CÀNTER

Al cove de la ment aires flamencs, carruatges i cavalls, festes de sant Joan.
Les illes de la boira fan el mateix efecte que un tassionet de Vega Sicília.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

A Jordi Tous Vidal

Pens la innocència blanca. Un donar llarg que no espera. La teva mare era la meva mare, jo el teu àngel custodi. Dies amb consistència ara impregnen els meus mots, apaivaguen les tenebres de l'abandó en homenatge.

Traspàs horitzons del dir per autopistes ignotes: quadres de Turner.

Sí, els vaixells estan en flames. Els nostres cossos en carn d'ones creen estels com a miracles. Llueixen foscors com a corones de reis o sants o dolços dits que acarontant les teves galtes encenen cims, escrits o crits que expressen joia, flamarades. Sí, les paraules quasi sobren, parlen els fets i les mirades, mana la música d'amor. Sí, les paraules quasi sobren, parlen els dies i les branques, mana l'edat de la verdor.

EL PREGON CÀNTER

Caminaré, sense equipatge, per les muntanyes de l'adéu. Maleta buida de quimeres. Ruleta russa: vida, mort. Caminaré amb la mirada per mons ignots de somni greu com un Quixot ple de falleres i Dulcinea per conhort. Serà amb la dalla, a l'espatlla, que pintaré ramells al cel. Diran el nom de l'estimada en embolcall de caramel. Diran la llum, diran l'obscur, i de la vida el conjur.

Creuré en mi malgrat el llop que port a dins i que em mossega. Beuré la sang, tota d'un glop, i de la pena que em rosega faré poemes lluminosos on el dolor serà el camí a transformar. Meravellosos mots cavalcant cap a un confí de nova saba. Nou reviure que reneix bell i amb força empen-
ta on tot és cant i dolç encís. Seré l'alè que se sap lliure.

EL PREGON CÀNTER

Sempre en cant. Sol a la mirada plena de música que és joia i llibertat com vol d'ocell de branca a vers, d'arbre a poema. Sempre en cant. Sol a la mirada en passeig breu i ple de somnis que porten ànima. Paraules que encisen dies plens de blaus i verds que són motiu de viure i treballar cap a un migdia que és com la gota d'aigua dolça en dansa boja i lluminosa d'espasmes ocres i calents en plenitud virginal d'ésser.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Ha valgut la pena tanta joventut d'espina,
tanta força incompresa que en cànter abocada
ha esperat i trobat el moment de vessar la joia de Ser.
Viure i veure les hores créixer cap a l'argent de la vida.

EL PREGON CÀNTER

A qui agrada enfrontar-se a la veritat més crua?
I quina és la veritat més crua sinó la mort?
La paraula ajuda com a crossa davant la vida coixa,
mirall on caure en ella com un Narcís.
Necessitam del somni com necessitam de l'aigua.

VICENÇ CALONGE I GUSTÀ

Amb un tel que enterboleix l'alè,
amb una cistella plena de fruites incertes,
amb unes mans que volen afalagar i...
Quedarà l'empenta?

EL PREGON CÀNTER

Espols les teranyines del sostre i les aranyes del pensament cerquen
altres cantons de veritat.

Sempre hi ha un espolsador i la veritat canvia de lloc segons convé.

Faig exercicis de funambulisme.

